

ANA HUANG

*If we ever
meet again*

IF LOVE 1

Vertaald door Stevie Martens

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Proloog

Hij kon dit niet.

Dat hij eindeloos in zijn hoofd had herhaald wat hij ging zeggen, maakte niet uit: de komende dertig minuten zouden zijn hart uit zijn borst rukken en het verpletteren.

Het was onvermijdelijk.

‘We hebben al een tijdje niet meer gepraat.’ Haar toon was tegelijkertijd beschuldigend en onzeker.

Hij nam het haar niet kwalijk. Als hij in haar schoenen had gestaan, had hij zichzelf allang opgegeven. Zij had dat niet gedaan, en daardoor hield hij nog meer van haar, maar haar loyaliteit maakte dit gesprek alleen maar moeilijker.

Hij liet zijn onderarmen op zijn knieën rusten, vouwde zijn handen samen en keek naar de nerven van de houten vloer onder zijn voeten tot hij er duizelig van werd.

‘Ik heb het druk gehad.’

‘Met?’

‘Colleges. Plannen voor de bar. Dat soort dingen.’

‘Kun je niet met iets beters komen?’

Hij keek met een ruk op toen hij de scherpe klank in haar stem hoorde. Haar aankijken bleek echter een vergissing te zijn.

Zijn borst trok zich pijnlijk samen bij het zien van haar gezicht en de pijn in haar prachtige bruine ogen. Het was twee weken geleden sinds ze voor het laatst samen waren geweest, maar het hadden net zo goed twee levens kunnen zijn.

Zijn angst vermengde zich met een vreemd soort opwinding omdat hij weer alleen met haar was en het kostte hem al zijn wilskracht om haar niet in zijn armen te nemen en nooit meer los te laten.

‘Vertel me de waarheid.’ Haar stem klonk nu minder scherp. ‘Je kunt me vertrouwen.’

Het zou zo makkelijk zijn om te doen alsof alles in orde was. Om haar gerust te stellen en terug te gaan naar hoe het was.

Hij vertrouwde haar, maar de waarheid zou haar kapotmaken.

Dus deed hij het enige wat hij kon doen: hij loog.

‘Het spijt me.’ Hij probeerde zijn stem emotioneel te laten klinken. Kon ze horen hoe zijn hart tegen zijn ribbenkast bonkte en hem smeekte om te stoppen? ‘Ik wilde het niet op deze manier doen, maar ik denk dat het beter is als we elkaar niet meer zien.’

Farrahs gezicht verbleekte en zijn hart begon luider te bonken.

‘Wat?’

Hij slikte de brok in zijn keel weg. ‘Het was leuk zolang het duurde, maar het jaar is bijna voorbij en ik... ik ben niet meer geïnteresseerd in je. Het spijt me.’ *Leugenaar.*

‘Je liegt.’

Hij kromp ineen. Ze kende hem goed. Te goed.

‘Nee.’ Hij probeerde nonchalant te klinken, maar eigenlijk wilde hij zich op zijn knieën laten vallen en haar smeken hem niet te verlaten.

‘Jawel. Je zei dat je van me hield.’

‘Ik loog.’

Hij kon haar niet in de ogen kijken en zijn hart trok zich pijnlijk samen toen ze naar adem hapte.

‘Je liegt.’ Haar stem trilde. ‘Kijk naar jezelf, je trilt.’

Hij balde zijn handen tot vuisten en dwong zijn lichaam te stoppen met trillen.

‘Farrah.’ *Dit was het.* Het voelde alsof zijn keel werd dichtgeknepen. ‘Ik ben sinds de vakantie weer samen met mijn ex-vriendin. Ik wist niet hoe ik het je moest vertellen. Ik hou van haar. Dit was een fout, maar ik probeer het recht te zetten.’

Haar snik brak zijn hart. Tranen prikten in zijn ogen, maar hij knipperde ze weg.

‘Het spijt me.’ Zoiets stoms en ontoereikends om te zeggen. Hij wist niet waarom hij het zei.

‘Zeg dat niet steeds!’

Hij kromp ineem van het venijn in haar stem. Ze greep naar haar ketting en hij zag de tranen in haar ogen blinken.

‘Dus dit hele afgelopen jaar was een leugen.’

Hij keek weer naar de grond.

‘Waarom? Waarom deed je alsof je om me gaf? Was het een zieke grap? Wilde je zien of ik onnozel genoeg was om voor je te vallen? Nou, gefeliciteerd. Je hebt gewonnen. Blake Ryan, de kampioen. Je vader had gelijk. Je had niet moeten stoppen. Niemand speelt het spel beter dan jij.’

Zo voelde het dus om te sterven. Pijn, bevroren in zijn binnenste als een klomp ijs. Spijt van woorden die hij niet kon zeggen en beloftes die hij niet kon nakomen. Eenzaamheid terwijl hij weggleed in een donkere vergetelheid waar niemand was om hem te redden.

‘Het spijt...’

‘Als je nog één keer zegt dat het je spijt, haal ik een roestig mes uit de keuken en snij ik je ballen eraf. Misschien doe ik dat sowieso wel. Je bent een klootzak. Het spijt mij dat ik mijn tijd aan je heb verspild. Ik heb medelijden met je vriendin. Ze verdient beter dan jij.’

God, hij wilde niet dat ze hem zou haten. Meer dan wat dan ook wilde hij haar vertellen dat het allemaal een grap was; dat hij haar voor de gek hield. Hij wilde haar in zijn armen nemen en die geur van oranjebloesem en vanille opsnuiven die hem gek maakte. Zeggen dat hij dolverliefd op haar was en haar zoenen tot ze allebei buiten adem waren.

Maar dat kon hij niet. Het eerste deel zou een leugen zijn en het tweede... dat zou hij nooit meer kunnen doen.

Farrah liep naar de deur. Ze bleef staan in de deuropening en draaide zich naar hem om. Hij verwachtte eigenlijk dat ze nog een giftige opmerking zou maken – hij verdiende niets minder – maar dat deed ze niet. In plaats daarvan draaide ze zich zonder iets te zeggen om en deed ze de deur achter zich dicht. De zachte klik echode door de stilte als een gewerschot.

Het voelde alsof alle energie uit zijn lichaam werd gezogen en hij zakte op de grond in elkaar.

Het was voorbij. Er was geen weg meer terug.

Hij had het juiste gedaan, en toch...

Hij kneep zijn ogen dicht en probeerde de pijn te blokkeren. Hij kreeg het beeld van haar gezicht niet uit zijn hoofd, het gezicht dat zei dat ze zo weinig respect meer voor hem had dat ze zelfs geen energie meer wilde verspillen aan tegen hem schreeuwen.

Dankzij haar geloofde hij in de liefde. Het soort allesoverweldigende liefde dat hij vroeger had afgedaan als een verzinsel van Hollywood om films te verkopen. Het was geen verzinsel. Het was echt. Dat wist hij nu.

Hadden ze elkaar maar eerder ontmoet, of onder andere omstandigheden...

Hij had altijd een praktische instelling gehad en het had geen zin om te blijven stilstaan bij dingen die onmogelijk waren. Plicht verbond hem aan iemand anders en uiteindelijk zou Farrah hem vergeten en een man ontmoeten die haar alles kon geven wat ze verdiende. Iemand van wie ze zou houden, met wie ze zou trouwen en met wie ze kinderen zou krijgen...

Het laatste stukje van zijn hart brak bij die gedachte en hij kon zijn tranen niet langer bedwingen. Grote, stille snikken verscheurden zijn lichaam en hij huilde voor het eerst sinds hij zeven was en zijn been had gebroken nadat hij uit een boom was gevallen. Alleen was de pijn deze keer een miljoen keer erger.

Al hun momenten samen flitsten door zijn hoofd en de jongen die ooit had gezworen dat hij nooit om een meisje zou huilen... huilde.

Hij huilde omdat hij haar pijn had gedaan.

Hij huilde omdat het zijn gedachten afwendde van het eenzame gevoel dat vanaf het moment dat ze was weggegaan op zijn ziel drukte.

Maar hij huilde vooral om wat ze hadden gehad, wat ze waren kwijtgeraakt en wat ze nooit terug zouden krijgen.

Hoofdstuk Een

Acht maanden geleden

‘Eén klassieke *milk tea* en één *oolong milk tea* met tapiocaparels. Met een beetje ijs en suiker alsjeblieft.’

Farah Lin schoof een briefje van twintig yuan over de toonbank naar de caissière, die haar aan haar glimlach te zien duidelijk herkende. Farrah was nog maar vier dagen in Shanghai en ze was nu al een vaste klant in de *bubbleteabar* in de buurt van de campus. Ze had al met zichzelf afgesproken niet te veel stil te staan bij wat dat betekende voor haar portemonnee en haar taille.

Terwijl het meisje haar bestelling klaarmaakte, bekeek Farrah het menu. Ze wist dat *nai cha* milk tea was en dat *xi gua* watermeloen betekende. Verder herkende ze een paar andere Chinese karakters, maar niet genoeg om een samenhangende zin te kunnen vormen.

‘Alsjeblieft.’ De caissière overhandigde Farrah haar drankjes. ‘Tot morgen!’

Farah bloosde. ‘Bedankt.’

Notitie voor mezelf: aan Olivia vragen om morgen de drankjes te halen.

Farah stapte het kleine winkeltje uit en liep terug naar de campus. De zon begon onder te gaan, waardoor de stad baadde in een warme gouden gloed. Fietsers en motorrijders scheurden voorbij, vechtend met auto’s om ruimte in de smalle zijstraat. De heerlijke geuren uit de restaurants die Farrah passeerde vermengden zich met de veel minder aangename geuren van vuilnis en bouwstof. Straatverkopers riepen naar voorbijgangers en probeerden hun van alles aan te smeren, van hoeden en sjaals tot boeken en dvd’s.

Farrah maakte de fout om oogcontact te maken met zo'n straatverkoper.

'*Mei nu!* Mooi meisje. Het zou vleierend zijn als Farrah niet wist dat de vrouw het compliment alleen maar maakte om een verkooppraatje te kunnen houden. 'Kom, kom.' De oudere vrouw wenkte haar. 'Waar kom je vandaan?' vroeg ze in het Mandarijn.

Farrah aarzelde voordat ze antwoordde. 'Amerika.' *Mei guo*. Ze legde extra veel nadruk op de laatste lettergreep, al wist ze niet zeker of dat veel toegevoegde waarde had.

'O, Amerika. ABC.' De vrouw knikte begrijpend. ABC: American-Born Chinese. Dat had Farrah de laatste tijd wel vaker gehoord. 'Ik heb een paar geweldige Engelstalige boeken.' De vrouw liet haar een exemplaar van *Eat, Pray, Love* zien. 'Voor slechts twintig *kuai!*'

'Bedankt, maar ik heb geen interesse.'

'Wat dacht je van deze?' De vrouw pakte een roman van Dan Brown. 'Ik weet het goed gemaakt: drie boeken voor vijftig *kuai!*'

Farrah had geen nieuwe boeken nodig, en vijftig *kuai* (ongeveer zes euro) was prijzig voor goedkope herdrukken van oude romans, maar de straatverkoperster leek haar een aardige oude dame en Farrah had geen zin om met haar te onderhandelen.

Ze bekeek de Engelse opties en haar oog viel meteen op de romantische auteurs: Jane Austen, Nicholas Sparks, Jojo Moyes.

Oké, Sparks en Moyes schreven liefdesverhalen, geen romantiek, maar toch.

Gezien het gebrek aan romantiek in Farrahs leven nam ze genoegen met elke soort romantische relatie, zelfs een met een tragisch einde. Nou ja, misschien niet met de dood, maar met een relatiebreuk kon ze leven. Alles wat bewees dat de allesomvattende liefde uit boeken en films ook in het echte leven bestond.

Na een teleurstellend eerste jaar aan de universiteit vol middelmatige dates waarbij het nooit verder kwam dan een beetje zoenen wilde Farrah de werkelijkheid dolgraag achter zich laten en ontsnappen naar een plek waar haar fantasieën tot leven kwamen.

'Ik neem deze.' Ze zette haar drankje op de grond zodat ze *Pride & Prejudice* (haar persoonlijke favoriet), *The Notebook* en *Me Be-*

fore You kon pakken. Ze had ze allemaal al gelezen, maar het kon geen kwaad om ze nog eens te lezen.

Farrah betaalde de verkoopster, die haar stralend bedankte en haar aandacht meteen daarna op de volgende voorbijganger richtte.

‘Mei nu!’ riep ze naar een jonge vrouw in een kobaltblauwe jurk. ‘Kom, kom.’

Farrah hing de plastic tas om haar pols en pakte haar drankjes terwijl de jonge vrouw de gedreven verkoopster probeerde af te weren. Ze liep snel terug naar de campus en lette erop dat ze geen oogcontact meer maakte met verkopers, want ze wilde niet nog iets hoeven kopen wat ze niet nodig had.

Farrah stopte bij het voetpad, en in plaats van over te steken toen het voetgangerslicht op groen sprong, wachtte ze tot een groep tieners van de stoeprand stapten en volgde ze hen de jungle van het verkeer in Shanghai in.

Regel één om te overleven in China: steek over wanneer de plaatselijke bewoners oversteken. In een groep ben je veiliger.

Tegen de tijd dat Farrah aankwam bij Shanghai Foreign Studies University, de universiteit waar ze haar buitenlandse studie volgde, had ze haar drankje al op. Ze gooide de lege beker in een nabijgelegen prullenbak en duwde de deur open die naar de lobby van de FEA leidde.

De FEA, oftewel Foreign Education Academy, bevond zich in een van de oudste gebouwen van de SFSU. Niet alleen had het vier verdiepingen tellende gebouw geen lift, ook het interieur liet veel te wensen over. De lobby had potentie – marmeren vloeren en veel natuurlijk licht dat naar binnen scheen door grote ramen die uitkeken op de binnenplaats – maar het meubilair kwam regelrecht uit de jaren tachtig (en niet op een coole retroachtige manier).

Een bruine leren bank die duidelijk betere tijden had gekend, stond tegen de muur onder de ramen, naast niet bij elkaar passende stoelen en tafels. Een tijdschriftenstandaard bezweek bijna onder het gewicht van tientallen oude uitgaven van *Time Out Shanghai*. Aan de muur hingen verbleekte schilderijen van Chine-

se landschappen, wat de mufte uitstraling alleen maar versterkte.

Zoals gewoonlijk kon Farrah het niet laten om de ruimte in gedachten opnieuw in te richten. Terwijl ze via de trap naar de derde verdieping liep, ruilde ze het huidige meubilair in voor rieten stoelen met kussens en tafels met glazen tafelbladen, die de ruimte optisch zouden uitbreiden. De oude aquarellen werden vervangen door Aziatisch geïnspireerde kunst – misschien een paar schilderijen van lotusbloemen of pruimenbloesems met moderne Chinese kalligrafie. Er zou een muur met boekenplanken kunnen komen voor...

‘Au!’ Farrah was zo opgegaan in haar dagdroom dat ze tegen een muur was gelopen. Ze drukte haar hand tegen haar pijnlijke voorhoofd. Gelukkig voelde ze nergens een bult en was Olivia’s bubble tea niet op de grond gevallen. Ze kon humeurig zijn als ze haar dagelijkse hoeveelheid suiker niet kreeg.

De muur bewoog. ‘Gaat het?’ vroeg hij.

Een wandelende, pratende muur. Ze moest haar hoofd harder gestoten hebben dan ze dacht.

Farrah keek op en zag dat ze werd aangekeken door een paar kristalblauwe ogen. Ze herkende die ogen. Ze hadden haar vorig jaar aangestaard vanaf de cover van *Sports Illustrated*, samen met de bijbehorende hoge jukbeenderen en verwaande grijns.

Nu keken ze naar haar met een mengeling van amusement en bezorgdheid.

‘Je bent geen muur,’ flapte ze eruit.

‘Nee, dat ben ik niet.’ De geen-muur trok een wenkbrauw op. Er verscheen een zweem van een glimlach op zijn gezicht. ‘Ik ben in mijn leven al veel dingen genoemd, maar die is nieuw.’

Farrah vocht tegen de blos van schaamte die zich over haar gezicht verspreidde. Natuurlijk moest ze uitgeremd tegen Blake Ryan opbotsen.

Hoewel ze geen sportfan was, wist ze wie hij was. Iedereen wist wie hij was. Een verwaande American-footballspeler uit Texas die nationale opschudding had veroorzaakt toen hij aan het begin van het jaar uit het team stapte. Farrah herinnerde zich Blake ook

van een documentaire op ESPN over de meest getalenteerde universiteitsatleten van het land. Haar vorige kamergenoot had haar gedwongen om de documentaire te kijken omdat ze geobsedeerd was door de pointguard van het basketbalteam van CCU en ze iemand nodig had tegen wie ze over hem kon zwijmelen.

Het waren de saaiste vijfenzeventig minuten van Farrahs leven geweest, maar er hadden wel veel lekkere mannen meegespeeld, al waren ze geen van allen zo lekker als de Texaan die nu voor haar stond.

Blake Ryan was één meter negentig lang, had een zongebruinde huid, goudblond haar, lichtblauwe ogen en scherpe jukbeenderen. Hij was niet Farrahs type, maar ze moest toegeven dat de jongen een goddelijk lichaam had. Blake zag eruit zoals ze zich Apollo had voorgesteld toen ze op de middelbare school over Griekse mythologie leerde.

‘Nou, je bent heel hard.’ De woorden waren eruit voor ze er erg in had.

Zeg alsjeblieft dat ik dat niet hardop heb gezegd.

Haar gezicht werd vuurrood en hoewel ze wel door de grond kon zakken van schaamte, weigerde de ellendeling om haar op te slokken.

Blakes andere wenkbrauw schoot omhoog.

‘Ik bedoel dat je borst heel hard is. Niets anders. Al weet ik zeker dat het hard zou kunnen zijn als het dat zou willen.’ *Mag ik alsjeblieft sterven?*

Zijn opgetrokken mondhoek veranderde in een volledige grijns, waarbij twee kuiltjes verschenen die als dodelijke wapens geclasificeerd zouden moeten worden.

‘Dat kan het zeker,’ zei Blake. ‘Vooral als ik in de buurt ben van iemand die zo mooi is als jij.’

Farrahs schaamte verdween op slag. ‘O, alsjeblieft. Werkt dat echt bij jou?’

‘Sorry?’

‘Die afgezaagde openingszinnen. Werkt dat echt bij jou?’

‘Ik heb er nooit klachten over gehad. Trouwens, kijk naar me.’

Hij gebaarde naar zichzelf. 'Ik heb geen openingszinnen nodig.'

'Wow.' Farrah schudde haar hoofd. *Echt een typische atleet.* 'Het is vast zwaar om rond te lopen met zo'n groot ego.'

'Schatje, dat is niet het enige deel van mij wat groot is.'

Farrah kon het niet helpen, haar ogen gingen naar het gebied onder Blakes riem. Het beeld van wat er zich achter de spijkerstof bevond flitste door haar hoofd. Haar mond werd droog.

'Ik heb het natuurlijk over mijn borst,' zei Blake lachend.

Farrahs blik schoot omhoog naar zijn gezicht. Ze voelde dat haar wangen vuurrood werden. 'Dat wist ik heus wel.'

'Tuurlijk. Aangezien je me al hebt uitgekleet met je ogen, vind ik dat we ons maar eens...'

'Ik heb je níét uitgekleet met mijn ogen!'

'...fatsoenlijk aan elkaar moeten voorstellen.' Hij stak zijn hand uit. 'Ik ben Blake.'

Ze wist wie hij was, en dat wisten ze allebei, maar Farrah speelde het spelletje mee omdat één: haar moeder haar had geleerd om beleefd te zijn, en twee: hoewel ze zijn naam wist, was de kans groot dat hij niet wist hoe zij heette. Ze hadden elkaar een paar avonden geleden kort ontmoet tijdens het oriëntatiediner, maar de FEA telde zeventig studenten; Farrah kon zich zelf niet eens de helft van de namen van de mensen die ze had ontmoet herinneren. 'Ik ben Farrah.'

Ze hing de plastic zak aan haar andere pols zodat ze zijn hand kon schudden. Zijn handpalm voelde warm en ruw tegen de hare en er ging een tinteling door haar lichaam.

'Farrah uit Californië.'

Het zou haar nog minder hebben verbaasd als hij *De Ilias* in het Oudgrieks was begonnen voor te dragen. 'Je hebt onthouden waar ik vandaan kom.'

'Hoe zou ik dat kunnen vergeten?' Blakes blik ging over haar gezicht en bleef hangen bij haar mond.

Farrahs hart begon sneller te kloppen. Hij was het tegenovergestelde van haar ideale romantische held – lang, donkerharig, knap, gevoelig, beschaafd en belezen – maar het viel niet te ontkennen dat Blake sexy was.

‘Dus we hoefden onszelf helemaal niet aan elkaar voor te stellen.’

‘Nee.’ Hij stapte dichterbij haar toe zonder haar hand los te laten. ‘Maar ik had een excuus nodig om je aan te raken.’

Nee, Blake was niet haar type, maar zijn blik zou ieder meisje doen smelten. Farrah gaf het niet graag toe, maar ze was geen uitzondering.

Maar dat ging ze mooi niet laten merken.

Terwijl ze worstelde om een gevat antwoord te bedenken, bracht Blake zijn hoofd naar het hare en fluisterde hij in haar oor: ‘Vind je mijn openingszinnen nog steeds afgezaagd?’

Farrah trok haar hand terug en negeerde zijn gelach. Het diepe, aangename geluid vulde het lege trappenhuis.

‘Ja,’ zei ze met zoveel waardigheid als ze kon opbrengen. ‘Je bent niet zo knap als je zelf denkt.’ *Een enorme leugen.* ‘Er zijn genoeg jongens die er net zo goed uitzien als jij.’

‘Aha! Je vindt dus dat ik er goed uitzie.’

Shit. ‘Alleen vanuit een fysiek oogpunt.’

‘Dat is wat knap betekent.’

‘Ik heb wel betere dingen te doen dan hier met jou staan discussiëren, dus als je...’

‘Zoals deprimerende romans lezen?’ Blake knikte naar de tas aan haar pols. Het omslag van *The Notebook* was duidelijk door het dunne rode plastic heen te zien.

‘Ik verwacht niet dat je het begrijpt, maar dit is een geweldig liefdesverhaal,’ zei Farrah snuivend.

‘Hé, ieder zijn ding. Ik heb niets tegen liefdesverhalen. Trouwens, als je op zoek bent naar iets anders om te doen dan met mij discussiëren, heb ik wel een paar ideeën. Jij, ik, mijn kamer. Een geweldig liefdesverhaal.’

Farrah schudde haar hoofd. ‘Dat mocht je willen. Je bent mijn type niet.’

‘Ik ben iedereens type.’

Farrah nam niet de moeite om die arrogante opmerking met een antwoord te vereren. Ze liep langs hem heen de trap op. ‘Ik hoop dat jij en je ego nog een leuke avond hebben,’ zei ze over haar schouder.

‘Mijn ego en ik hebben altijd een leuke avond. Trouwens,’ riep hij haar na. ‘Ik vind het niet leuk om je te zien gaan, maar het uitzicht bevalt me prima.’

Farrah perste haar lippen op elkaar om niet te glimlachen om de opzettelijk afgezaagde opmerking.

Blake Ryan had een beter gevoel voor humor dan ze had verwacht, maar hij was niet de man die ze zocht.

In de verste verte niet.